

De dierposte drieweer van demens

Beeld: Hans Kramer

Tekst: Sjouke Sytema

Jeanine Geijtenbeek is mediator
en geestelijk verzorger.
Een gesprek aan haar keukenartefactel
met uitzicht op het vreedige
Pieterskerkhof.

Jeanine Geijtenbeek, Weisdar?

Nieuwsgierig zet ik mijn fiets tegen een lantaarnpaal, schuin voor haar huis aan het Pieterskerkhof. Een werknemer van de gemeente haalt in zijn oranje hesje onkruid tussen de stenen vandaan. Ik groet hem – denk ik – vriendelijk.

Je werkte bij Binnenlandse Zaken en daarna begon je een eigen mediatiepraktijk. Waarom die overstap?

"Bij BZ moest ik mensen screenen op bijvoorbeeld chanteerbaarheid. Ik had interessante gesprekken, maar werkte ook met een professioneel wantrouwen en dat ging schuren. Ik wilde vanuit vertrouwen met mensen werken. En toen zette ik mijn eigen bedrijf op: Mediation in familierelaties. Dat was een gigantische stap. Lukt het me om mijn hoofd financieel boven water te houden? Ik troostte mij met de gedachte dat ik altijd nog in een caravaan kon wonen!"

Opgegroeid in een orthodox-geroefende geloofsgemeenschap kwam je als kind in aanraking met een mystieke geloofsbeleving.

"In de Geroefende Gemeente speelt uitvoerkezing een belangrijke rol. Voor velen is dat iets beangstigends. Word ik wel aangenomen door God? Ik kende die angst niet. Als kind had ik het sterke bewustzijn: ik word geliefd door iets wat groter is dan mijzelf. Ik word gezien!"

Heb je het gestolen Gods- en mensbeeld losgelaten?

"Mijn echtscheiding was een zware periode. Ik was door mijn eigen ijs gezakt. Mijn idealen waren verweven met mijn geloof. Ze waren nu verbroken. Ik ontdekte dat ik na deze ervaring op een nieuwe manier mijn geloof en mijn waarden vorm moest geven."

Het is even stil. Buiten klaart het weer op. Er valt zonlicht op de keukentafel. "Ik had in die

tijd een droom. Ik stond met mijn kinderen aan het strand. Plots werd ik door gigantische golven meegesleurd. Angstaanlagend. Toen ik weer op het strand stond, waren mijn kinderen niet meer aanwezig. Ik dacht: God moet nu toch wel met onweer en bliksem komen. Dat gebeurde niet. Ik zag slechts een verlicht vierkantje op het strand. Voor mij was dat een teken dat ik op een nieuwe manier naar oude beelden moest kijken."

Hoe meer je luistert naar de stem van binnen, hoe beter je geluiden hoort van buitenaf, Dag Hammarskjöld.

Jeanine lacht enigszins verrast. "Ik vind het een prachtige zin. Op het moment dat je jezelf leert kennen, kun je veel meer de struggle van de ander begrijpen." Ze heeft ook veel gehad aan de uitspraak van Jean-Jacques Suismond: Hoe meer je van jezelf gaat houden hoe dicht-ter je bij de liefde van God komt.

Zin, lijd, verging en verzoening zijn essentiële notes in je werk.

Hoe zie je dat?

"Viktor Frankl zegt dat de diepste drijfveer van de mens is dat we van betekenis zijn. Ook lijdën hoort daarbij. Het gaat erom hoe je je lijdën draagt. Ben je slachtoffer of ga je ermee aan de slag? Geef je betekenis aan je lijdën?"

Ze zwijgt even. Het zonlicht op de tafel is verder geschoven. "Als je kunt vergeven en dat uitsprekt, is verzoening mogelijk. Blijf je in je boosheid, dan blijf je afhankelijk van de ander."

Als je kunt vergeven?

Jeanine vertelt dat zij en haar man in een gespreksgroep van de Domkerk The Sunflower van Simon Wiesenthal hebben besproken. Wiesenthal werd vanuit het Lager bij een jonge, stervende man geroepen. Deze vertelt in tranen dat hij als soldaat een huis in brand heeft gestoken. De joodse bewoners zijn levend verbrand. De stervende smeekt Wiesenthal hem te vergeven. Deze zwijgt en vertrekt. Hij kan deze man niet vergeven. Het boek eindigt met de vraag: Wat zou jij gedaan hebben? Jeanine: "Mijn eerste reactie was: ik moet hem vergeven, maar ontdekte dat er situaties zijn waarin dit niet mogelijk is."

Je werkt als mediator en geestelijk verzorger vanuit Krachtbronnen.

Kun je iets vertellen over die bronnen?

"Als mensen iets ingrijpends meemaken in hun leven, vraag ik wat hun Krachtbronnen zijn. Die kunnen religieus zijn, maar ook niet-religieus. Vaak ervaren mensen het contact met hun kinderen of kleinkinderen als een krachtbron of de liefde die ze van hun ouders hebben gekregen, of de herinnering aan het moment dat iets gelukt is. Het kunnen ook religieuze ervaringen zijn, gedichten, psalmen en gezangen. Die krachtbronnen kunnen hen verder helpen."

Een groepje jongeren loopt lachend langs het raam. Jeanine zwaait.

Wat zou je mee willen geven als het om relaties en om geloof gaat?

"Zoek niet naar de perfecte in de relatie.

Wat ik gewild heb

Wat ik gedaan heb

Wat mij misdaan werd

Wat on gezegd bleef

Wat onverzocht bleef

Wat niet gekend werd

Wat ongebruikt bleef

Al het beschamende neem het van mij en dat ik dit was en geen ander

dit overschot van stof van de aarde

dit was mijn liefste

Hier ben ik

Huib Dosterhuis

Wees vooral nieuwsgierig naar elkaar. Velen geloven niet in een persoonlijke God. Ik hoop dat ze zich kunnen toevertrouwen aan iets wat we niet kunnen bevatten."

Wat zijn je favoriete bijbelverhalen?

"Ik houd van de familiegeschiedenissen uit Genesis. De verhalen van de sterke vrouwen als Ruth en Esther, het geslachtsregister van Jezus, met al die vrouwen waar iets mis mee is. En Jezus' ontmoetingen met individuele mensen. Bij hem gaat het niet om instituties, maar om jouw hart."

Als ik afscheid heb genomen, zie ik dat mijn fiets mij heeft losgelaten. De lantaarnpaal staat er verweerd bij. Jeanine – als een goed geestelijk verzorger – opent mijn ogen. De fiets staat in het fietsenrek even verderop.

Heb ik de Tuinman toch niet vriendelijk genoeg geroep?

Aangeraden literatuur

- Viktor E. Frankl, "De zin van het bestaan"
- Ivan Bozormeny-Nagy & Barbara Krasner, "Between Give and Take"
- Simon Wiesenthal, "The sunflower"
- Abraham Joshua Heschel, "De mens is niet alleen"